

hæve denne Anomali med det samme. Enker burde blive myndige ved samme Alder som andre, men ikke blot fordi de ere Enker, og noget lignende maa kræves med Hensyn til fraseparerede og fraskilte Hustruer.

Jeg kan ikke tale om disse Punkter uden at fremkomme med et fromt Ønske. Efter de her i Landet gældende Myndighedsregler indtræder jo Fuldmyndigheden meget sent, først med det 25de Aar. Jeg tror, at Tilstanden vilde være aldeles utaalelig, hvis vi ikke havde haft vor velsignede store afdøde Jurist Ørsted, der har udfundet noget, som egentlig slet ingen Lovhjemmel har, nemlig dette, at man er personlig myndig, naar man er 18 Aar. Hvis vi ikke havde den Regel, vilde det være aldeles umulige Tilstande at leve under, naar Fuldmyndigheden, baade den formueretlige og den personlige, først skulde indtræde ved det 25de Aar. I alle de os omliggende Lande, Tyskland, England, Sverige og Norge, indtræder Fuldmyndigheden med det 21de Aar. Jeg ved virkelig ikke, om man er gaaet ud fra, at de unge danske Mænd og Kvinder skulde være mindre egnede til at indtræde i Myndighed ved denne Alder end alle de os omliggende Nationer. Men det er ikke blot af Hensyn til det juridiske, at jeg fremhæver dette Spørgsmaal. Jeg vil nemlig gerne fremhæve dette — som jeg for Resten indrømmer ligger udenfor Lovens Ramme —, fordi jeg tror, at det har en stor social Betydning at faa Myndighedsalderen sat ned til, hvad der er almindeligt i de andre Lande. Jeg tror, at saaledes som Livet efterhaanden former sig, gælder det om at udnytte alle Kræfter. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det gælder om tidlig at begynde med en selvstændig Virksomhed, og at dette i høj Grad sinkes af den sene Myndighedsalders Indtræden. Dermed staaer det i Forbindelse, at vi, synes jeg, lide noget under, at vi forde en alt for langvarig Uddannelse til de forskellige Virksomheder. Jeg tvivler ikke om, at kunde man i den Henseende faa en Ændring, vilde meget være vundet socialt. Jeg indrømmer, at det ligger udenfor Lovens Ramme, men det er et Ønske, som jeg ikke kunde holde tilbage.

Men Hensyn til Forslagets § 8, som gaar ud paa, at Enken skal have samme Ret til at sidde i uskiftet Bo med fælles Børn, som Enkemanden har, synes jeg, det er et stort Fremskridt, det vil sige i den Henseende, at det sparer en Masse Ulejlighed. Der gives vist, som den foregaaende Taler, som jeg før hentydede til, ogsaa

bemærkede, ikke mange Tilfælde, hvor ikke Enken kommer til at sidde i uskiftet Bo, enten nu fordi Manden har bestemt saadant i Testamente, eller hun erholder Øvrighedens Tilladelse hertil. Der er dog noget mærkeligt i, at medens en Enkemand kan sidde i uskiftet Bo baade med myndige og umyndige Børn, — hvorved forstaas Børn over eller under 18 Aar —, saa kan Øvrigheden kun give Enken Tilladelse til at sidde i uskiftet Bo med de umyndige Børn, hvorved hun kan blive ret uheldigt stillet, naar Børnene vokse til, og Manden ikke har oprettet Testamente. Efter de gældende Regler vil det være det forsigtigste for Folk, som indgaa Ægteskab og ikke ere helt uden Midler, at skrive deres Testamente straks med det samme. Det er højst uforsigtigt ikke at skrive Testamente, hvorefter Manden for det Tilfælde, at de efterlade Livsarvinger, tillægger Hustruen Ret til at sidde i uskiftet Bo.

Der er dernæst det meget vigtige Tilfælde, at der ikke er Livsarvinger. Det forekommer mig, at det ikke vilde ligge udenfor Lovens Ramme, om man med Hensyn til Retten til at sidde i uskiftet Bo tog det Tilfælde med, at der ikke efterlades fælles Børn. Efter den nugældende Ret har hverken Enken eller Enkemanden Ret til at sidde i uskiftet Bo, naar der ikke er fælles Børn, altsaa naar der ikke er Afkom. Jeg kan tage et Tilfælde fra min tidligere Virksomhed, hvor jeg var Skifteforvalter. Det hændte, at et Par unge Folk, som havde saa meget, at de kunde sætte Bo, og som havde et smukt Møbement, ramtes af den Ulykke, at Manden omkom ved et Ulykkestilfælde en 14 Dages Tid eller saa efter Brylluppet. Der var naturligvis ikke noget Testamente, det havde de ikke tænkt paa, og Børn havde de heller ikke. Saa blev Hustruen nødt til enten at skifte med Mandens meget fjerne Arvinger, som hun aldrig havde set eller kendt noget til, og som man maatte søge op ude i Landet, eller ogsaa at af finde sig med dem med en Pengesum. Det sidste gjorde hun naturligvis, og det plejer man at gøre, naar man i Mindelighed kan blive enig, saa at de vedkommende fratage deres Krav, men det er ikke altid, Folk fratage deres Krav uden nogen Godtgørelse. Det forekommer mig, at man, naar Forholdene have udviklet sig saaledes, at man tillader Enkemanden og Enken at sidde i uskiftet Bo i det Tilfælde, der er Livsarvinger, saa kunde man lige saa godt tillade Enken og Enkemanden det, naar der ikke er Fællesbørn, men kun Udær-